

{jcomments on}V□ naší ulici (7.4.2016)

Tu písničku nemohu nikdy přeslechnout. Jednak má poněkud vlezlou melodii, jednak mě ten text tak trochu dráždí. Přestože si uvědomuji, že jsem uvažovala hodně podobně, když jsem byla mladá. Taky mi přišlo, že všechno kolem mě je šedé, zapšklé, pošpiněné a pokřivené. Ono to ale tehdy opravdu tak hodně bylo, jenže vysvětlit někomu, kdo si to nepamatuje, co znamenal doublethink v praxi, to snad ani nejde.

Je odjakživa výsadou mládí, vidět svět černobíle a nepřipouštět kompromisy. Snít o bezproblémovém, barevném a spravedlivém světě. Jak jde život, ploché černé a bílé ostré plochy se zvlíní a obrousí a najednou začnou být barevné a plné světla. To když postupně, krok za krokem, poznáváme, že není jen jedna pravda a jen jeden úhel pohledu a že ti starší nejsou tak špatní jen proto, že jsou starší a mají trochu jiné radosti a starosti než ti mladí.

Říkávalo se, život vás naučí. A on nás, ostré jak břitva a rebelující, také naučil. Měli jsme jasné představy, jak by svět měl vypadat a kde je spravedlnost – a naštěstí jsme neměli vůbec žádné prostředky a žádnou moc, protože kdybychom je měli, zcela nepochybně bychom se ve jménu dobra dopustili mnoha nespravedlností.

To je ten zásadní rozdíl mezi námi kdysi mladými a mezi mnohými mladými dnes. Že my jsme si všechno museli tvrdě zaplatit, odmakat si to, natvrdo si natlouct hlavu a žít vždycky jen za své. Někdy to bylo až dost tvrdé. Ale také nás to hodně naučilo.

Dnes jsou některé skupiny (nejen) mladých aktivistů přesvědčeny, že stát má povinnost je platit, aby mohli proti státu vystupovat, dublovat nebo zcela nahrazovat některé jeho činnosti. Přesněji řečeno, že my všichni, kdo pracujeme a odvádíme státu daně, jim na tyto činnosti máme dávat peníze, budovy či jiné prostředky.

Co se ale stane, když budou stále dorůstat další a další generace lidí, kteří budou uvažovat stejně? Kterí budou přesvědčeni, že právě jen oni, ač nebyli nikým zvoleni, mají právo říkat ostatním, jak mají myslet a jak se mají chovat, a kteří budou toto považovat za svou jedinou životní činnost, za kterou budou chtít – podle nich spravedlivě – dostávat peníze.

A jak to pak bude v naší i v té vaší ulici vlastně vypadat? Bude vůbec ještě nějaká naše ulice? Nebo bude jen jejich?

Stejně jako kdysi?

{fshare}